

jevne kmečke zveze, k udeležbi pa so vabljeni vsi kmečki ljudje brez razlike.

Čas in kraj, kjer se bodo tečaji vršili, bodo pravočasno povsod razglašeni na krajevno navaden način.

V mesecu novembru in decembru se bodo vršili tečaji v sledečih krajih:

v Ptuj 26. novembra in 3. decembra;
pri Sv. Miklavžu pri Ormožu 28. novembra in 5. decembra;

v Velikih Dolencih 2. in 9. decembra;
v Konjicah in v Tešanovcih 4. in 11. decembra;

v Ločah pri Poljčanah 7. in 14. decembra;
v Št. Rupertu nad Laškim 10. in 17. decembra;

v Razkrižju pri Ljutomeru 18. in 21. decembra.

V ostalih krajih se bodo vršili tečaji v mesecih januarju in februarju.

Po svetu

Molitve za mir 24. novembra. Papež Pij XII. je odredil, kakor smo že v »Slov. gospodarju« obširno poročali, da se zadnja nedelja v novembru porabi za molitve za mir. Duhovniki bodo darovali daritve sv. maše in verniki molili: 1. da se izprosi večni mir in pokoj vsem vernim rajnim, ki so podlegli v sedanji vojni; 2. da se izprosi tolažba in pomoč od Boga: pregnancem, beguncem, ujetnikom in vsem, ki trpijo radi vojne; 3. da se vpostavi na svetu pravičen red in resničen mir. V vseh cerkvah in javnih kapelah se izpostavi presv. Rešnje Telo v javno češčenje od prve župnijske službe božje zjutraj do popoldanske pobožnosti.

Cerkve v baltičkih državah. Ko so boljševiki pridružili ruski državi Estonsko, Letonsko in Litvo, so začeli v teh državah prav tak boj

zoper vero in cerkve, kot so ga prej vodili v Rusiji. Veroizpovedi so izgubile vse pravice. Tudi cerkvene zgradbe so boljševiki zaplenili ter jih proglasili za državno last. Cerkve dajejo državne oblasti v najem. Kdor več plača, dobi cerkvene prostore. Če hočejo verske občine zadržati za božjo službo cerkve, ki so bile zgrajene z ljudskim denarjem, ki so torej njihove, jih morajo od boljševikov odkupiti s plačanjem visoke najemnine. Ker vse občine takih najemnin ne zmagajo, zlasti ne tiste občine, kjer prebiva siromašno delovno ljudstvo, se cerkve ali zaprejo ali porabijo za druge namene. Boljševiki ne dovolijo delavcem niti tiste tolažbe, ki jo daje trpečemu človeku vera. Namesto zemeljskega raja pa jim prirejajo pekel.

Važno za sezonske delavce

Za vrnitev delavcev iz Francije

Zveza poljedelskih delavcev v Murški Soboti je poslala na merodajna oblastva vlogo, da se naše delavce, ki se še nahajajo v Franciji in so tam deloma internirani po taboriščih, čimprej spravi domov na državne stroške.

Vprašanje pošiljanja zaslužka naših delavcev iz Nemčije v domovino

Vse delavce, ki so bili prejšnja leta v Nemčiji na delu, zlasti pa tiste, ki so tam tudi letos, opozarja zveza na sledeče:

1. Delavci, ki so leta 1937., 1938. in 1939. iz kakršnih koli razlogov morali svoj zaslužek pustiti v Nemčiji, bodisi pri svojem delodajalcu, v bankah ali pa pri obmejnih oblastih, naj takoj pišejo na naslov: Amtliche Jugoslawische Reisebüro A. G., Berlin NW 7, Neue Wilhelmstrasse 12-14, ter prosijo, da jim marke pošlje domov. Pri tem je treba navesti točen naslov delodajalca, banke in sedanjega bivališča, kakor tudi znesek, koliko mark se kje nahaja.

2. Tisti delavci pa, ki imajo marke še v Nemčiji, a se sami zdaj nahajajo doma, naj se čimprej javijo Zvezi poljedelskih delavcev v M. Soboti, ki bo potom merodajne oblasti poskrbela, da jim bo denar iz Nemčije odposlan v domovino.

ZPD opozarja vse delavce, ki so v Nemčiji na delu, da pravočasno pred odhodom iz Nemčije v domovino ves svoj odvišni zaslužek, ki ga ne bodo mogli poslati domov, naložijo v

oblasti lastništvo nad Rajskim dolom. Takrat sem ti pisal. Po štiridesetih letih sem se tedaj prvič moral vrniti v življenje, ki ga sovražim.

»Po štiridesetih letih!« je zašepetala Marija, ki jo je starčevo pripovedovanje pretreslo.

»Abraham Linscott je bil moj prijatelj,« je nadaljeval samotar. »Jutri ti bom vse povedal. Zdaj spi! Rotenburg je daleč in boš morala biti spočita, močna.«

Marija bi najraje takoj vse izvedela, a je premagala radovednost. Zavila se je v odejo in legla. V varstvu teh dveh mož bo mogla mirno spati...

Ko se je Marija zjutraj prebudila, je živahno skočila pokonci. Tekla je k starcu, ki je stal naslonjen na bližnje drevo in strmel v daljavo. Oklenila se ga je, skrila glavo na njegovih prsih in zaihtela.

Starac jo je tesno privil k sebi.

»Ko da sem Abraham Linscott!« je drhte zašepetal.

Starac je počakal, da se je Marija izjokala. Nato jo je odvedel k ognju, kjer je Indijanec pripravil zajtrk.

Medtem so vrhovi gora zardeli v žarkih vzhajajočega sonca.

Moža sta položila Marijo na mezga in karavana se je podala na pot. Moža sta šla peš.

Ure so minevale, zrak je postajal bolj in bolj vroč. Zivali so sopihale, moža pa sta še vedno trdno stopala. Marija ni mogla razumeti, odkod jemljeta mož za na-

porno pešačenje, pri katerem nista kazala niti najmanjšega znaka utrujenosti.

16.

Erik že zdaynaj ni imel teže naloge kakor zdaj, ko je iskal sled za Marijo. V gozdu je bilo še lahko, ker so megi puščali vidne sledove. Prvo taborišče je tudi še našel. Potem so postajali sledovi vse bolj nejasni. Nenadoma ga je presenetilo nepričakovano odkritje: našel je sledove dveh mož. Hude skrbi mu je povzročalo vprašanje, kdo sta ta moža? Na skalnatih tleh so tudi ti sledovi izginili. Erik je blodil brez načrta sem ter tja. Nazadnje se na severu prispel do suhe struge, ki se je vse bolj ožila. Nenadoma je zasledil ozko stezo.

Zaslišal je peketanje kopit. Dvignil je glavo in istčasno zagledal lopove, kakor so oni njega opazili. Že so počili prvi strel. Pametni Blisk se je naglo stisnil k steni. Od desne in leve so skalnati drobeci zadevali Erikov obraz. Tudi on je začel streljati na bandite, ki so se skrivali ob robu prepada. Ni zadel, ker so imeli dobro kritje. Blisk je nenadoma visoko skočil, potem pa se zvrnil. Erik je zdrknil iz sedla. Zdal se je začelo divje streljanje. Erik je začutil močen udarec na roki. Prevzemala ga je omotica in omahnil je. Lopovi so od veselja divje zavpili. Prepričani so bili, da je Erik smrtno zadet. Obrnili so konje in naglo odjezdili dalje.

Erik je skočil kvišku. Strel ga je bil samo za hip

Vsi, ki potujete, ne pozabite na

NOVI VOZNI RED

veljaven od 28. okt. 1940

Vozni red v lepi žepni izdaji stane samo 2 Din (po pošti je poslati naprej Din 2.50 v znamkah). Preprodajalec dobijo primeren popust. Naročila sprejema:

Tiskarna sv. Cirila, Maribor - Ptuj

najbližjih bankah. O vložnem znesku je prositi potrdilo. Vsak delavec naj si skuša pri zgoraj omenjeni Putnikovi pisarni v Berlinu kupiti ček za 10 Rm. To pa zato, ker gotovine ne sme nihče nesti s seboj preko meje. Ta ček bodo delavci lahko pri Putniku v Mariboru zamenjali za dinarje. Nobene gotovine v markah naj nihče ne nosi več s seboj, ker je doma ne bo mogel zamenjati, dočim jo bo iz Nemčije lahko pozneje potem kliringa spravil domov.

Novo blago v manjši vrednosti najbrž ne bo carinjeno, staro ali že rabljeno blago tudi ne, dočim bo za novo blago v večji vrednosti prav gotovo treba plačati carino. Toliko našim delavcem na znanje, da se bodo znali ravnati.

Zamenjava mark

O zamenjavi mark je ZPD vložila tozadevno prošnjo na pristojno ministrstvo, in sicer že 22. decembra 1939. Na to svojo prošnjo je ZPD dobila od ministrstva pismen nalog, da popiše marke, ki jih delavci še imajo, kar je takoj tudi storila. Zadeva se je potem precej časa zavlačevala, tako da je ZPD morala s še petimi dopisi pospešiti rešitev. Ko je ZPD končno dobila nalog, da naj marke od delavcev pobere in pri Putniku v Mariboru zamenja, je potom časopisov in občinskih uradov obvestila vse delavce, da marke lahko zamenjajo. Marke, ki so jih delavci izročili ZPD, je ista zamenjala prve dni septembra 1940, in sicer po 13.30 din, ker je tozadevna odločba pristojnega ministrstva tako določala. Pozneje je ministrstvo, tudi po prizadevanju ZPD, odredilo, da se morajo marke po 1. oktobru zamenjati po 14.30 din, torej po 1 din dražje kot prej. Ko je ZPD od pristojnega ministrstva prejela tozadevno obvestilo, je takoj zahtevala, da se razlika po 1 din za marke, ki jih je zamenjala v septembru, našim delavcem naknadno izplača. Čim bo ZPD omenjeno razliko prejela, jo bo razdelila prizadetim delavcem.

tudi različne druge oblike zobotrebcev, ki pa nam vse dokazujejo, da so ljudje že od nekdaj smatrali čiščenje zob za bistven del telesnega zdravja.

Najvišji policaj Jugoslavije živi brez dvoma v Bosanski Dubici. Piše se Stojan Čurin ter je občinski stražnik. Mož je vsekakor najvišji policaj v vsej Jugoslaviji, ker ne meri nič manj kot 2.05 metra. Možak navadno visokosti mu ne sega niti do ramen. Čurin je pred vojno živel v Ameriki, kjer si je prihranil lepo premoženje. Ko pa je izbruhnila svetovna vojna, se je Čurin brž vpisal med jugoslovanske prostovoljce ter odšel na solunsko fronto. Tukaj pa je bil ranjen. Invalid in bolehen se ni več vrnil v Ameriko, marveč je ostal v Jugoslaviji, kjer si je